

Kultur- og kirkedepartementet
Postboks 8030 Dep,
0030 Oslo

postmottak@kkd.dep.no

Vår dato
09.10.2009
Deres dato
09.07.2009

Vår referanse

Deres referanse
2009/00371
ME/ME3 CLH:elt

Vår saksbehandler
Haakon Gjesdahl

Høring av forslag til endringer i lov om kringkasting m.v. – gjennomføring av direktivet om audiovisuelle medietjenester i norsk rett

Vi viser til ovennevnte høring av lovforslag som er ment å gjennomføre direktiv 2007/65/EF av 11. desember 2007 om audiovisuelle medietjenester (heretter "AMT- direktivet") i Norge.

Telenor Broadcast er Telenors forretningsområde for TV-relaterte tjenester til privat- og foretaksmarkedene Gjennom vårt datterselskap Canal Digital formidles betal-TV til slutt kunder via satellitt, kabel, og bredbånd. Canal Digital formidler også TV-innhold til mindre kabelanlegg (såkalt SMATV). Utover TV-distribusjon till sluttbrukere omfatter Telenor Broadcasts virksomhet salg av satellittkapasitet (Telenor Satellite Broadcasting), infrastruktur for bakkenettsendinger (Norkring) samt adgangskontrolltjenester for betal-TV (Conax). Telenor Telecom Solutions AS, som primært selger telekommunikasjonstjenester, vil imidlertid også tilby bredbånds-tv via fiber og høringssvaret omfatter også dette selskapet. Nevnte selskaper omtales samlet som "Telenor" nedenfor.

Sammendrag:

- Aktørene bør sikres forutsigbare rammebetingelser for forretningsmodeller under utvikling og nyinvesteringer i produkter/tjenester. Regulering bør derfor kun skje der det er nødvendig.
- Telenor mener begrepet audiovisuelle bestillingstjenester bør fortolkes restriktivt, jf. likereguleringshensyn og andre europeiske lands forslag til gjennomføring av direktivet.
- Forslag til definisjoner for å skille mellom kringkasting og audiovisuelle bestillingstjenester er ikke i overensstemmelse med direktivet. Definisjonene bør justeres slik at det adskillende kriteriet er "samtidig seing" eller "samtidig konsumpsjon" av innholdet og ikke utsendelsestidspunktet.
- Telenor stiller spørsmål ved om innføring av begrepet "redaksjonell kontroll" er hensiktsmessig. Ved å innføre et slikt begrep avviker departementet fra terminologien i direktivet som bruker begrepet "redaksjonelt ansvar". Ved vanlig tv-distribusjon har distributøren ikke et redaksjonelt ansvar selv om distributørens rolle går utover den rene tekniske overføring. Dette kan ikke stille seg annerledes ved audiovisuelle bestillingstjenester.
- Telenor anbefaler så langt som praktisk mulig å innføre en ordning som åpner for samregulering av audiovisuelle bestillingstjenester etter britisk modell.
- Telenor støtter at audiovisuelle bestillingstjenester i den grad de inkluderes i kringkastingslovgivningen bør unntas fra film- og videogramloven, men stiller spørsmål ved plasseringen av en bestemmelse om gjennomføring av AMT- direktivets artikkel 3h i film- og videogramloven.

- Telenor støtter forslag om at man ikke vil innføre en hjemmel for å iverksette beskyttelsestiltak i forhold til audiovisuelle bestillingstjenester etablert utenfor Norge (senderlandsprinsippet), men mener det er uhensiktsmessig å anvende forbud mot videresending som virkemiddel ved omgåelse av nasjonale regler.
- Telenor støtter forslaget om at det ikke innføres krav om teksting for audiovisuelle bestillingstjenester.
- Telenor støtter forslaget om at audiovisuelle bestillingstjenester ikke pålegges konkrete tiltak for å fremme europeisk innhold.

1 Innledende betraktninger

Telenor ønsker – i likhet med mange andre distributører og programselskaper som har lansert eller vil lansere slike tjenester – i nær fremtid å tilby audiovisuelle bestillingstjenester (også kalt video on demand /VOD) til sluttbruker tilknyttet Telenors plattformer. Det foreligger planer om lansering i 2010. Dette vil i første omgang være en såkalt hybrid VOD- tjeneste fra Canal Digital der Canal Digital's satellittkunder får tilgang til et video on demand produkt, men da levert over Internett (derav betegnelsen ”hybrid”). Ikke alle tv-distribusjonsplattformer er like egnet for on demand utsendelser. Dette gjelder særlig satellitt og DTT, hvilket vi vil komme tilbake til nedenfor.

Det er viktig for nyinvesteringer og lansering av nye produkter at aktørene sikres forutsigbare rammebetingelser. Eventuell ny regulering bør derfor – dersom det ikke gjør seg gjeldende spesielle hensyn som tilsier noe annet ta utgangspunkt i prinsippet om at en kun regulerer der det er nødvendig.

Vi anser det som prinsipielt viktig at nye kommersielle tv-tjenester og produkter, som for eksempel on demand tjenester ikke reguleres strengt. Reguleringsmyndigheter bør utvise varsomhet når nye tjenester lanseres i sluttbrukermarkedet, slik at balansen mellom å sikre kunder nye og innovative tjenester, det kommersielle initiativ og samfunnets behov for beskyttelse mot potensielt skadelig audiovisuelt innhold (for eksempel produktplassering eller skadelig reklame i barneprogrammer el. l.) ivaretas på en betryggende måte.

2 Avgrensning av audiovisuelle bestillingstjenester

2.1 Avgrensning av audiovisuelle bestillingstjenester

Telenor finner grunn til å advare mot en vid fortolkning av begrepet audiovisuelle bestillingstjenester. Begrepet audiovisuelle bestillingstjenester vil etter vår vurdering primært omfatte de netjtjenester som kan sammenlignes med de tilbud programselskapene allerede har på tradisjonelle utsendelsesplattformer for tv, jf. det grunnleggende likereguleringshensyn som var premisset for utvidelsen av reguleringen under det tidligere fjernsynsdirektivet til bestillingstjenester.

I danske myndigheters høringsnotat om gjennomføring av AMT- direktivet uttales det at begrepet må fortolkes restriktivt. Det heter blant annet følgende i pkt. 4.2.2. (s. 26) i Kulturministeriets høringsnotat:

” I overensstemmelse med direktivets betragninger om afgrænsningen af de audiovisuelle on-demand-tjenester er det Kulturministeriets samlede vurdering, at de audiovisuelle on-demand-tjenester, der omfattes af direktivet, skal have så stor lighed med traditionelle tv-udsendelser, at formentlig kun ganske få typer internettjenester vil omfattes. Det er ministeriets opfattelse, at den foreslåede nye regulering af audiovisuelle ondemand-tjenester primært vil omfatte tv-foretagendernes net-tjenester, hvor en række programmer, der har været sendt på de traditionelle tv-platformer, ligger tilgængelige som on demand-tjenester, samt egentlige video-on demand-tjenester, hvor brugeren på et af denne valgt tidspunkt kan downloade film eller andre audiovisuelle programmer.

Videre uttrykker Ofcom (tilsynsorganet i Storbritannia) i pressemelding 14. september 2009 om ”Consultation on the future regulation of Video on Demand services” bl.a. følgende om hvilke typer tjenester som vil bli regulert på kort sikt:

“Under revised European law, content on VOD services such as BBC iPlayer, 4OD, ITV Player, SkyPlayer and Demand Five will be regulated from 19 December 2009. Such services are available through Virgin Media, Sky and BT Vision as well as through the internet.

Regulation of these services is a requirement of the EU’s Audiovisual Media Services Directive and covers all VOD services which are, according to the Directive, “TV-like”. The Government plans to give the overall duty to regulate these services to Ofcom.”

Ofcoms foreløpige avgrensning av audiovisuelle bestillingstjenester stemmer altså godt overens med Kulturministeriets restriktive tolkning.

Telenor støtter danske og britiske myndigheters syn på dette og viser til at AMT- direktivet er et minimumsdirektiv. Vi konstaterer at Kulturministeriet i Danmark flere ganger understreker, at det ikke er ønskelig å gå lenger enn EUs minimumskrav hva gjelder gjennomføringen av reglene om audiovisuelle medietjenester.

TV2 Sumo er etter vår oppfatning eksempel på en tjeneste som faller innenfor direktivets virkefelt, da programselskapet tilbyr egne produkter de har full redaksjonell kontroll over, mot vederlag fra sluttbruker og i direkte konkurranse med tradisjonelt fjernsyn. Videre vil såkalt ”catch up tv” – der kunden vil ha tilgang til hele sendeskjemaet til en kringkaster ha karakteristika som er så vidt like med lineært fjernsyn at det faller innenfor direktivet. Utover dette er Telenor skeptisk til å regulere tjenester som tilbys over Internettplattformen. Vi viser for øvrig til merknadene i kapittel 4 nedenfor.

2.2 Skillet mellom kringkasting og audiovisuelle bestillingstjenester

Departementets forslag til definisjoner er etter Telenors oppfatning ikke egnet til å gjøre et korrekt skille mellom kringkasting og audiovisuelle bestillingstjenester og heller ikke i overensstemmelse med direktivet. Departementet foreslår på side 20 i høringsnotatet å definere audiovisuelle bestillingstjenester som:

”en audiovisuell medietjenester som har til hovedformål å levere programmer på et tidspunkt brukeren selv velger og på dennes anmodning, på grunnlag av en programkatalog som er valgt ut av tilbyderens.” (vår utheving)

Tilsvarende er nåværende definisjon av kringkasting fokusert på ”utsendelsen”. Vi er av den oppfatning at det ikke er riktig å fokusere på leveringen eller selve utsendingen av programmet. Direktivet fokuserer på ”den samtidige seingen”, eller med andre ord ”den samtidige konsumpsjonen”. Lineære tjenester eller ”television broadcasting” defineres i den engelske versjon av direktivets artikkel 1 (e) som

”an audiovisual media service provided by a media service provider for simultaneous viewing of programmes on the basis of a programme schedule”. (vår utheving)

I praksis innebærer dette at man ser på programmene samtidig med at de sendes ut og i den rekkefølge de sendes ut.

En ikke-lineær eller ”on- demand audiovisual media service” er på sin side definert i artikkel 1 (g):

”an audiovisual media service provided by a media service provider for the viewing of programmes at the moment chosen by the user and at his individual request on the basis of a catalogue of programmes selected by the media service provider.” (vår utheving)

Det sentrale her er at det er brukeren som fastsetter tidspunktet for når vedkommende vil se programmet.

I direktivets definisjoner er det verd å merke seg bruken av ordet ”viewing”. I så vel nåværende kringkastingslov som det tidligere fjernsynsdirektivet brukte man derimot begrepet ”utsending”¹, som også ble brukt i tidligere utkast til AMT- direktivet. Sammenlignet med det vedtatte AMT- direktivet har altså skjedd en begrepsendring som departementet i høringsnotatet tilsynelatende ikke har fanget opp. Begrepsendringen medfører at man skifter fokus fra det tekniske mottak til seingen, altså når forbruket skjer.

Dette kan ha betydning for den rettslige klassifiseringen av visse typer tjenester. På grunn av båndbredde- og kapasitetsbegrensninger i så vel fiber- og kabelnett, men kanskje særlig i forhold til de tekniske begrensningene som ligger i satellitt og bakkenettsdistribusjon, kan det være aktuelt å lansere tjenester der man overfører data på tider av døgnet der det er ledig kapasitet. Moderne PVR’er har betydelig lagringskapasitet som kan benyttes for å lagre audiovisuelt bestillingsinnhold. I stedet for at for eksempel filmfiler lagres sentralt og overføres over nettet hver gang en bruker anmoder om det, kan det være aktuelt å lansere audiovisuelle bestillingstjenester der man baserer seg på lokal lagring på PVR’en slik at man slipper å overføre innhold på tider da kapasiteten er sprengt. Det man ser for seg er at dette innholdet byttes ut med jevne mellomrom for eksempel en gang i uken eller en gang i måneden, eller som etterspurt av kunden. Slik lagring kan enten skje på et lagringsområde på PVR’en som på ordinær måte disponeres av brukeren slik at brukeren på

---

¹ I det tidligere fjernsynsdirektivet var kringkasting definert som ”the initial **transmission** by wire or over the air...”

ethvert tidspunkt har tilgang til innholdet eller på et område som reservert distributøren (moderne PVR'er kan utstyres med delte lagringsområder). I sistnevnte tilfelle vil innholdet kunne være kryptert og kunden har ikke tilgang til innholdet før etter at kunden har valgt å kjøpe tilgang og låse opp krypteringen med en kode eller nøkkel mottatt av distributøren. Brukeren bestemmer i begge tilfelle således selv når innholdet skal konsumeres og det vil ikke være mulig å se på innholdet under nedlastingen til PVR'en. Sistnevnte medfører at dette vanskelig kan være kringkasting. Etter vår oppfatning er dette en audiovisuell bestillingstjeneste og det er heller ingen grunn til å regulere dette som kringkasting. Etter ordlyden i direktivet vil det også falle inn under definisjonen av audiovisuell bestillingstjeneste og ikke kringkasting. Kapasitets- og kostnadseffektive leveringsløsninger bør ikke underlegges annen regulering enn andre tekniske overføringsmetoder. Tidspunktet for den tekniske utsendelse fra distributørens side verken kan eller bør være avgjørende.

Vi viser i denne forbindelse også til den britiske implementeringen av direktivet der det klart fremgår at tidspunktet for det tekniske mottaket av programmet som sådan er uten betydning, jf. den der foreslåtte definisjon av "video on demand access" til:

"access where the user is able

a) to make individual selections of programmes of a kind falling within subsection (3) from a range of such programmes (or of such programmes along with other kinds of programmes offered to users;

b) to receive such programmes by means of an electronic communications network (whether the programmes are so received before or after the user has selected which programmes to view); and

c) to view the programmes selected at a point of time of the user's choosing."
(våre understrekninger)

For å klargjøre den rettslige stillingen for denne type tjenester og bringe norsk kringkastingslov i overensstemmelse med det nye AMT- direktivet, er Telenor av den oppfatning at så vel definisjonen av audiovisuelle bestillingstjenester som definisjonen av kringkasting bør justeres slik at det adskillende kriteriet er "samtidig seing" eller "samtidig konsumpsjon" av innholdet og ikke utsendelsestidspunktet. Kringkasting må forbeholdes de tjenester der det faktisk er mulig å se på innholdet mens det sendes ut, jf. uttrykket "simultaneous viewing". For bestillingstjenester kan det ikke være avgjørende om nedlasting skjer før eller etter at brukeren gjør sitt valg eller om utsendelsen kun skjer til en bruker eller til flere brukere samtidig, jf. også den britiske gjennomføringsteksten.

3 Den audiovisuelle tjenesteyter

Hvem som er pliktsubjektet eller den "audiovisuelle tjenesteyter" reguleres av direktivets artikkel 1 d). Dette avhenger av hvem som har effektiv kontroll over så vel utvelgelsen som organiseringen av de audiovisuelle bestillingstjenestene, jf. direktivets artikkel 1 d) jf. c). Det må understrekes at dette er kumulative vilkår. Direktivet overlater innen visse grenser til medlemsstatene/EØS-landene å

avgrense rekkevidden av effektiv redaksjonell kontroll og dermed hvem som er pliktsubjekt etter reguleringen.

Telenor vil imidlertid understreke det prinsipielle utgangspunkt som også er kommet til uttrykk i direktivets fortale om at de aktører hvis rolle er å gi tilgang til andres innhold (typisk distributører) i utgangspunktet ikke skal være pliktsubjekt etter direktivet. Dette går lenger enn ren teknisk distribusjon som nevnes i høringsnotatet. Ved vanlig tv-distribusjon er det for eksempel ikke tvilsomt at distributøren ikke har redaksjonelt ansvar selv om distributørens rolle går utover den rene tekniske overføring, i den forstand at distributøren er en videreselger av kringkasters innhold og har kunderelasjonen til abonnenten. Dette kan ikke stille seg annerledes ved audiovisuelle bestillingstjenester.

Departementet nevner på side 19 i høringsnotatet typer aktører som kan bli underlagt lovens nye virkeområde og på side 20 gis eksempler på oppgaver av redaksjonell karakter. Poenget er imidlertid at ulike ledd i distribusjonskjeden kan ha ulik grad av innflytelse over utvalget og organiseringen av innholdet. De oppgavene departementet nevner kan således være fordelt på ulike aktører. Selv om distributøren er ansvarlig for den elektroniske programguiden, kan det være andre aktører som har foretatt utvelgelsen av programmer og lagt mer eller mindre sterke føringer for katalogisering og plassering av programmene. På denne bakgrunn kan det stilles spørsmål ved om det er behov for ytterligere klargjøring av konsekvenser før aktørene i verdikjeden før en trekker de endelige konklusjoner. Problemstillingen er kompleks og har konsekvenser for flere ledd i verdikjeden. Vi anbefaler at departementet utreder konsekvensene nærmere og at spørsmålet eventuelt gjøres til gjenstand for en separat høring.

For å illustrere problemstillingen vil vi peke på enkelte praktiske aspekter. For det første vil avtaler med bakenforliggende innholdsleverandører legge føringer både på utvalget og den nærmere presentasjon/organisering av innholdet. Disse vil kunne ha krav til hvordan programmene listes, hvilke som skal fremheves, hvilken omtale programmens skal gis, katalogiseringen, beskyttelsesmekanismer mv. Det forhold at en plattformoperatør/distributør er ansvarlig for den overordnede "look & feel", herunder "branding" av tjenesten, søketeknikker eller andre metoder for å gjøre det enklere for brukerne å finne innhold på tjenesten (alfabetisk listing, inndeling i sjangre mv.) innebærer ikke at de har kontroll over den mer detaljerte organiseringen og utvelgelsen av programmene som sådan.

En aggregert innholdstjeneste kan videre inneholde en samling av ulike audiovisuelle bestillingstjenester levert av ulike innholdsleverandører som selv utøver redaksjonell kontroll over sin del av utvalget. Selv om en distributør utad fremstår som leverandør og kontraktspart mot sluttkunden, vil det dermed kunne være andre innholdsleverandører som har den reelle innflytelse på utvalg og presentasjon. Da vil ikke distributøren kunne sies å utøve en redaksjonell kontroll av tjenesten. Et eksempel er SF Anytime som fungerer som en "aggregator" mellom programselskapene og distributøren og som legger føringer på hvilket innhold som tilbys og hvordan dette skjer.

Fokus etter Telenors oppfatning må være på hvem som fatter beslutninger om individuelle programmer (typisk innkjøp, bestilling eller produksjon av enkeltprogrammer og beslutning om å legge enkeltprogrammene inn i tjenesten) og ikke hvem som fatter beslutninger om hvilke innholdsleverandører som inkluderes i tjenesten. Ved tradisjonell kringkastingsdistribusjon medfører til sammenligning ikke det forhold at distributøren setter sammen kanalpakkene som tilbys kundene, at distributøren får redaktøransvar, da distributøren ikke bestemmer kanalenes

programsammensetning. På tilsvarende måte kan heller ikke en plattformoperatør som lager en tjeneste eller portal der ulike innholdsleverandører får presentere sitt innhold, anses å ha redaksjonell kontroll over det innhold som leveres på portalen. Vi viser for øvrig til våre merknader i kapittel 4 nedenfor.

Ofte vil også de kommersielle avtalene selv regulere hvem som har det redaksjonelle ansvaret. En regulering må ta tilbørlig hensyn til partenes avtaler i så måte.

Telenor vil i denne forbindelse også påpeke at det er en sammenheng mellom definisjonen av audiovisuell medietjeneste og redaktøransvar/redaksjonell kontroll. Tjenester der ingen kan sies å ha redaksjonell kontroll kan ikke anses som en audiovisuell medietjeneste. Telenor advarer mot at man avgrenser audiovisuell medietjeneste vidt uten hensyntagen til om det er noen som reelt kontrollerer utvelgelsen av innhold. Man risikerer da at man i etterkant vil plassere redaktøransvaret mer tilfeldig for "noen må da være ansvarlig for dette" og at man da kan få en situasjon hvor aktører som ikke har reell innflytelse på utvelgelsen og organiseringen likevel anses som tilbydere.

Telenor stiller på denne bakgrunn spørsmål ved om innføring av begrepet "*redaksjonell kontroll*" er hensiktsmessig. Ved å innføre et slikt begrep avviker departementet fra terminologien i direktivet som bruker begrepet "redaksjonelt ansvar". Både danske og britiske myndigheter bruker begrepet redaksjonelt ansvar som også er et innarbeidet begrep brukt i de kommersielle avtaler i bransjen. Da rettighetsmarkedet i hovedsak er internasjonalt vil også avtalene bruke internasjonale begreper. Ved en avvikende terminologi skapes en usikkerhet om begrepets og dermed reguleringens og avtalenes innhold sett i sammenheng med reguleringen. Vi kan ikke se at hensynet til det strafferettslige redaktøransvar tilsier at det er nødvendig å bruke en alternativ ordlyd. Forholdet til det strafferettslige redaktøransvar kan klargjøres enten i forarbeider eller i lovteksten selv.

4 Samregulering av audiovisuelle bestillingstjenester

Kulturdepartementet har bedt om synspunkter fra høringsinstansene om det bør åpnes for samregulering for beskyttelse av mindreårige fra skadelig innhold i audiovisuelle bestillingstjenester, men etterspør dessuten innspill om det kan være hensiktsmessig med samregulering på andre områder. Telenor støtter samregulering for beskyttelse av mindreårige og mener dette kan utvides også til de andre aspektene ved audiovisuelle bestillingstjenester. Vi viser til vårt prinsipielle utgangspunkt innledningsvis om å utvise forsiktighet ved regulering av nye medietjenester. Det er viktig å legge til rette for et fleksibelt regelverk som enkelt kan tilpasses til så vel tjenesteytneres som brukernes behov særlig når det tas hensyn til at kommersielle bestillingstjenester av noe omfang knapt er lansert i Norge.

Det britiske tilsynsorganet Ofcom har i sin siste konsultasjon av AMT- direktivet hva gjelder VOD-tjenester (se også kapittel 2.1 over) tatt til orde for samregulering, herunder samregulering av "VOD editorial content". Forut for den pågående høringen i Storbritannia, mottok Ofcom i mars 2008 en klar anbefaling fra statsråden i det britiske kultur-, medie- og sportsdepartementet om at bransjen burde tillates og oppfordres til å regulere seg selv så langt som praktisk mulig, men under forutsetning av at Ofcom beholder retten til å gripe inn ("back-stop powers", dvs. samregulering).

Storbritannia er kanskje det landet i Europa som har kommet lengst i å kommersialisere (interaktive) audiovisuelle bestillingstjenester med likhet til lineær tv. Norge har kommet langt

kortere i å tilby slike tjenester til sluttbrukerne. Det må legges til grunn at de erfaringer man har gjort i Storbritannia og som tilsier at man der går for stor grad av samregulering, også vil gjøre seg gjeldende for Norge. Telenor går gjerne i en nærmere dialog med myndighetene med hensyn til hvordan slik samregulering kan gjennomføres.

Telenor vil også påpeke at med den raske utviklingen av nye audiovisuelle bestillingstjenester, kan det være vanskelig for bransjen å vurdere om nye tjenester faller innenfor regelverket eller ei og hvem som i så fall er ansvarlig for tjenesten i forhold til regelverket. Vi viser i denne forbindelse blant annet til våre merknader under kapittel 2 og 3 over. Telenor synes i denne forbindelse det er interessant at Ofcom legger opp til en slags samregulering også forhold til hvilke bestillingstjenester som faller innenfor den nye reguleringen ved å foreslå retningslinjer for såkalt "Scope Guidance" som Ofcom så vil overlate til et bransjeforum å oppdatere.² Telenor mener dette er en modell som også kunne vært svært nyttig å bruke i Norge. På denne bakgrunn mener Telenor at Ofcoms foreslåtte samreguleringsmodell bør vurderes innført også i Norge for på en hensiktsmessig måte å kunne regulere/avgrense audiovisuelle bestillingstjenester i forhold til det nye regelverket. Under enhver omstendighet drøfter Ofcoms forslag til retningslinjer mange av de praktiske problemstillingene knyttet til avgrensningen av audiovisuelle bestillingstjenester.

En slik samregulering eller eventuell bransjenorm etter britisk modell kan utvikles i samarbeid mellom innholds- og distributørsiden (tjenestetilbyderne), Medietilsynet og evt. relevante forbrukerorganisasjoner, der Medietilsynet gis fullmakter til å gripe inn om nødvendig for å avgjøre tvilstilfeller.

5 Forholdet til film- og videogramloven

Som påpekt av departementet gjelder film- og videogramloven ikke tjenester som reguleres av kringkastingslovgivningen jf. lovens § 1, første ledd. En utvidelse av kringkastingslovgivningens virkeområde til audiovisuelle medietjenester vil dermed medføre film- og videogramloven ikke får anvendelse for disse tjenestene slik departementet også påpeker på side 19 i høringsnotatet. Telenor er enig i og støtter at audiovisuelle bestillingstjenester i den grad de inkluderes i kringkastingslovgivningen bør unntas fra film- og videogramloven. Det er ikke hensiktsmessig med en dobbeltregulering jf. også Telenors innledende betraktninger. Gitt dette utgangspunkt må det imidlertid reises spørsmål ved plasseringen av en bestemmelse om gjennomføring av AMT-direktivets artikkel 3h i film- og videogramloven.

6 Senderlandsprinsippet

6.1 Jurisdiksjonskriteriene

Telenor har tidligere støttet endringen i de subsidiære jurisdiksjonskriteriene. At det er up-link statens lovgivning som prinsipalt regulerer jurisdiksjonsspørsmålet ved sendinger der det ikke

---

² Bl.a. heter det i Ofcoms forslag (september 2009) om "Scope Guidance", som Ofcom i samarbeid med bransjeforumet "VOD Editorial Steering Group" har gitt for å kunne fastslå hvilke tjenesteytere som faller innenfor direktivets virkefelt: *"This part of the consultation document also lays out an indicative, non-exhaustive list of services which Ofcom believes, on a preliminary analysis, are likely to be in scope. The list is illustrative only, and must not be seen as pre-judging the decisions of the proposed co-regulator and/or Ofcom in this area."*

foreligger etablering i noe EØS-land etter de prinsipale jurisdiksjonskriterier er mer praktisk enn eksisterende ordning.

I forbindelse med revisjon av kringkastingsforskriftens § 1-1 vil imidlertid Telenor ta til orde for at det gjøres en språklig gjennomgang av bestemmelsen idet den er vanskelig å forstå uten at man samtidig har direktivteksten å sammenholde med. Vi tenker da særlig på innledningen til tredje ledd der det i dag står ”en kringkaster som ikke omfattes av andre ledd anses å være underlagt norsk jurisdiksjon...”. Annet ledd omhandler kun tilfeller der kringkaster er underlagt norsk jurisdiksjon. Meningen må imidlertid være at tredje ledd heller ikke får anvendelse for kringkastere som er underlagt en annen EØS-stats jurisdiksjon etter tilsvarende regler som angitt i annet ledd.

6.2 Beskyttelsestiltak i forhold til audiovisuelle bestillingstjenester

Senderlandsprinsippet er viktig for Telenor både som distributør av innholdstjenester og tilbyder av audiovisuelle bestillingstjenester. Det er viktig med klarhet i forhold til hvilket lands rett som regulerer innholdet.

Hva gjelder en eventuell regulering som gir norske myndigheter adgang til å iverksette beskyttelsestiltak i forhold til audiovisuelle bestillingstjenester etablert utenfor Norge, vil en slik regulering etter vår vurdering særlig ramme distributørene, som prinsipielt ikke skal ha ansvar for innholdet, jf. også departementets problematisering av spørsmålet i høringsnotatet.

På denne bakgrunn mener Telenor at det ikke bør innføres en hjemmel for å iverksette beskyttelsestiltak i forhold til audiovisuelle bestillingstjenester etablert utenfor Norge. Vi vil ved behov utdype dette synspunktet dersom Medieansvarsutvalget skal foreta en nærmere utredning av dette spørsmålet.

6.3 Beskyttelsestiltak ved tv-sendingers omgåelse av nasjonale regler

Departementet uttaler på side 28 i høringsnotatet at nedleggelse av forbud mot videresending i Norge av tv-sendinger som omgår norske regler er et hensiktsmessig virkemiddel for håndheving. Telenor mener imidlertid at et forbud mot videresending er et uhenktsmessig virkemiddel i denne type situasjoner.

Forbud mot videresending er et virkemiddel som i praksis vil rette seg mot de som videresender, distributørene, og ikke kringkaster som er den som har overtrådt reglene. Sanksjoner bør rettes mot de som faktisk overtrer reglene og ikke tredjeparter. Forholdet til kringkastingslovens regler om straff og tvangsmulkt må også avklares idet det er helt urimelig at distributører skal sanksjoneres for andres overtredelser. Det må utvises stor varsomhet slik at man i praksis ikke ender opp med å ”rette baker for smed”.

Dersom departementet likevel beslutter å bruke forbud mot videresending som virkemiddel er det viktig at det iverksettes regler og rutiner som sikrer at distributørene på en tydelig og klar måte blir informert direkte av myndighetene om eventuelle vedtak, gis god til å innrette seg og deres ansvar begrenses.

7 Øvrige forhold

7.1 Krav til teksting

Telenor støtter forslaget om at det ikke innføres krav om teksting for audiovisuelle bestillingstjenester. En slik tilnærming bidrar til forutsigbarhet for forretningsmodeller under utvikling og for nyinvesteringer ved lansering av nye produkter.

7.2 Europeisk innhold

Vi viser til departementets presisering av at markedet for audiovisuelle bestillingstjenester er i en tidlig fase og at det kan virke uheldig å legge strenge eller detaljerte restriksjoner på tilbyderne. Departementet mener derfor at man bør være tilbakeholden med detaljert regulering inntil det foreligger et bedre informasjonsgrunnlag. Telenor støtter den forsiktige tilnærming departementet legger opp til i høringsnotatet, og at audiovisuelle bestillingstjenester på nåværende tidspunkt ikke pålegges konkrete tiltak for å fremme europeisk innhold.

Med vennlig hilsen

Joachim Benno

Director of Governmental and Regulatory Affairs

Telenor Broadcast Holding AS